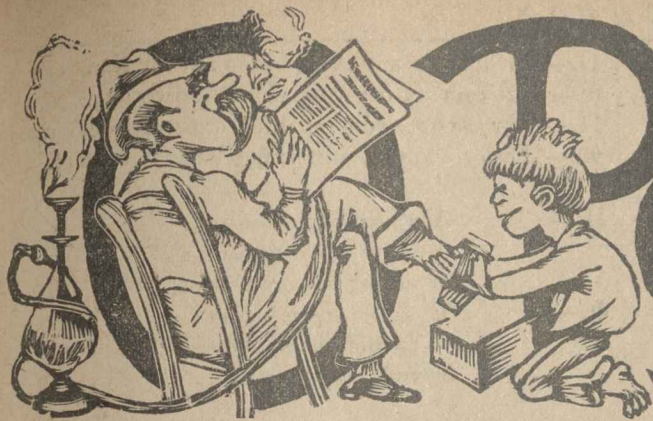

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τέσσαρες μηνὸς Ἀπρίλη
καὶ 'στοὺς κάμπους χαμομήλι.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐννιὰ χίλια
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Ἑβδομήντα καὶ χίλια κ' ἐννέα,
καὶ 'στὴν Πόλιν κουνήματα νέα.

Γιὰ τὸν Τριεκούπη κ' ἄλλο μνημόσυνο μεγάλο.

Εἰς τὸ μνημα τοῦ μεγάλης
προσευχῇ τοῦ κόσμου πάλι.
Κ' ἀπὸ μέρη σκλαβωμένα
ρόδα δακρυποτισμένα
ξαναραίνουνε μιὰ μνήμη,
ποῦ δὲν τὴν ξεχάν' ἡ φήμη.

Πάλι φίλοι τοῦ μὲ πόνο
πικροκλαῖνε συγγηλοί...
τέτοια μνήμη μὲ τὸν χρόνον
μεγαλόνει πῶς πολὺ.

Τῆς Λαύρας τελετὴ καὶ λίμα δυνατὴ.

— Ἐπῆγες 'στὴν παρὰτα κ' ἐφέτος, Φασουλῇ;
— Κι' ἀν' πῆγα καὶ δὲν πῆγα ποσῶς δὲν ὠφελεῖ.

— Ἄκουσες τὰ κανόνια
μὲ σύγχρονα κωθώνια;

— Δὲν ἄκουσα κανόνια νὰ πέφτουν κουτουροῦ
'στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων,
ἐκτὸς ἐκεῖνων μόνον,
οὐκ ἄσασμε 'στοὺς Φράγκους γενναίως πρὸ καιροῦ.

— Δὲν πῆγες 'στὴν παρὰτα;
δὲν ἄκουσες παρὰτα,
λόγους πεζοὺς ἢ στίχους,
μηδὲ παιάνων ἤχους;

— Ἄκουσα τὸργανέτο
νὰ παίζῃ, Περικλέτο,
τὴν νεὰν τὴν γυναῖκα καὶ τὰλλα τὰ γνωστά,
ἢτε παρὰταις εἶδα καὶ μοῦτρα σεβαστά.

— Ἄν ἐρωτᾷς γιὰ ρήτορας, δὲν ἄκουσα κανένα
ἀλλ' ἢ τὰ παμπάλαια καὶ τὰ συνειδισμένα,
τὴν φουστανέλα δηλαδὴ τὸν Ὀλυμπο, τὸ φέσι,
αἱ μόνον ὁ Βδελλόπουλος γιὰ ρήτορας μ' ἄρῃσει.

— Δὲν ἄκουσες τοὺς παφλασμοὺς ρητορικῆς πλημμύρας;
δὲς κανένα πρόγονον, κανένα μας προπάτορα;

— Εἶδα μονάχα, Περικλῆ, τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
οὐδ' πῆγαινε 'στὴν Κέρκυρα νὰ δῇ τὸν Αὐτοκράτορα.

Ποῦ πᾶς τοῦ λέν, Πρωθυπουργέ, μακράν τῶν Ἀθηνῶν;
πᾶν τὸν Αὐτοκράτορα νὰ βρῶ τῶν Γερμανῶν,
ὅπου πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ κ' ἐμεῖς τὸν ἀγαποῦμε,
κ' ἐκεῖ γιὰ τὰ ἐρόστατα τοῦ Ζεππελίν θὰ ποῦμε,
ποῦ σχίζουν μὲ ταχύτητα τοὺς τέσσαρας ἀνέμους
κ' εἶναι πολὺ κατάλληλα 'στοὺς ἀεροπολέμους.

Π. — Ἐκανες ἐπισκέψεις
'στοὺς τάφους τῶν προγόνων;
ἐπῆγες νὰ τοὺς στέψῃς
μὲ πατριώτου πόνον;

Φ. — Δὲν ἔστεψα προγόνους,
κανένα τεθνεῶτα,
πλὴν ἔστεψα συγχρόνους,
τὸν ἑαυτό μου πρῶτα.

Π. — Εἶδες κάποιον, χασομέρη,
παλαιὸ μας μπουρλοτιέρη
καὶ ναυμάχων τρεχαντήρια;

Φ. — Εἶδ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα
μέσα 'στοὺς κορφοὺς ἀρμάδα,
ποῦναι γιὰ τὰ πανηγύρια.

Π. — Ἐτυχέ νὰ δῇς πυρσόν,
ἢ καμμίαν, κακομοίρη,
πεντηκόντορον τριήρη
κ' ἂν Ἑλλήνων κ' ἂν Περσῶν;

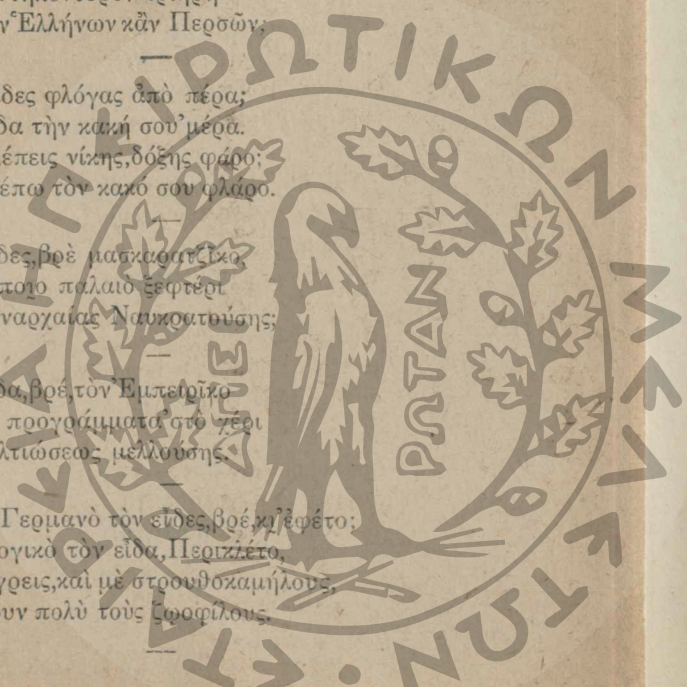
Εἶδες φλόγας ἀπὸ πέρα;
Εἶδα τὴν κακὴ σου μέρα.
Π. — Βλέπεις νίκης, δόξης φάρος;
Φ. — Βλέπω τὸν κακὸ σου φάρος.

Π. — Εἶδες, βρε ματκαράτζικο,
κάποιο παλαιὸ ξεφτερό
παναρχαῖας Ναυκουτούσης;

Φ. — Εἶδα, βρε, τὸν Ἐμπεριζο
μὲ προγαμίματα στὸ χέρι
βελιτώσεως μελλούσης.

Π. — Ἀμὲ τὸν Γερμανὸ τὸν εἶδες, βρε κ' ἐφέτος;

Φ. — Στὸ Ζωολογικὸ τὸν εἶδα, Περικλέτο,
μὲ λέοντας, μὲ τίγρεις, καὶ μὲ στρουθοκαμήλους,
ὅπου διασκεδάζουν πολὺ τοὺς ἱσοφίλους.

- Π. — Ἀπὸ παλὴν μὴλόνι
δὲν ἔτυχε, κωθῶνι,
ν' ἀκούσης κάποιον κρότο;
Φ. — Ἀκουσα βαρελότο,
εἶδα καὶ τρακατροῦκα μὲς στὴ Βουλὴ νὰ πέφτῃ...
Π. — Ἀμμὲ παλὴν δὲν εἶδες ἀρματωλὸ καὶ κλέφτη
νὰ ρίχνεται ξιφίρης μὲ τὴν ὀρμὴν θυέλλης;
Φ. — Ἀρματωλὸ δὲν εἶδα, μὰ κλέφταις ὅσους θέλεις.
- Π. — Ἀκουσες ἀπὸ βοράχους
ἤχους κατορθωμάτων;
Φ. — Ἀκουσα τοὺς βατράχους
ἐλὼν τε καὶ τελμάτων.
- Π. — Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐπήγες καὶ σὺ τὴν Σαλαμῖνα
νὰ δῆς τὴν δοξαμένην;
Φ. — Ἐκεῖ θαρρῶ πὺς ἄνε τὸν Αὐγουστο τὸν μῆνα
γὰρ τὴν Φανερωμένην.
- Π. — Μὰ συγκίνησις μεγάλη
καὶ γὰρ τούτῃ δὲν σὲ πνίγει;
Φ. — Λένε πὺς ἐκεῖ, βουβάλι,
πέφτει καὶ πολὺ κυνῆγι.
- Π. — Δὲν πῆγες, βρὲ κεφάλαι,
νὰ πῆς καὶ σὺ μὴ στάλα
νερὸ τῆς Σαλαμίνος;
Φ. — Πίνω μονάχα, κτήνος,
τὸ τῆς Δεξαμενῆς
καὶ τῆς Καισαριανῆς.
- Π. — Δὲν ζῦπνησε καὶ σένα τῆς τελετῆς ὁ σάλος,
ποῦ κάνει κάθε πόθον Ρωμηοῦ νὰ περυγίξῃ;
εἶδες πατριωτάκια, ποῦ πυρετὸς μεγάλος
καὶ ἀπέξω καὶ ἀπὸ μέσα τὰ δόλια τὰ φλογίζει;
- Φ. — Κι' ἐγὼ μὲ τεταρταῖον εἶδα καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο
νὰ τρέχῃ στὸ Κουβέρνο καὶ νὰ ζητῇ κινίνο.
Κι' ἐγὼ σὰν νοιώθω μέσα πατρίδος πυρετὸ
τῆς Ἰταλίας, λίγο κινίνο θὰ ζητῶ.
- Π. — Δὲν βλέπεις Μπουμπουλίναις
σὰν τῆς παλῆς ἐκείναις
γεμάταις μὲ φωτιά;
- Φ. — Τῆς βλέπω μὲ κουτὰ
νὰ τρέχουν σὰν θηρία
μὲς στὰς ἰσπεφάνους,
καὶ νὰ ζητοῦν ἐράνους
γὰρ τὰ Φθισιατρεῖα.
- Π. — Ἀμμ' δὲν εἶδες κἄν, γκαβέ,
τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ;
Φ. — Εἶδα μόνο, παλαβέ,
τὸν κακὸ σου τὸν καιρό.
- Π. — Δύο φύλλα δρέψε μόναι
μὲς στῆς δόξης τὸν δαφνώνα,
φύσις ἀηδὼς στρυφνῇ.
- Φ. — Δρέπω δάφναις στὸ Δαφνί,
ποῦναι τὸ μεγάλο σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαῖτη.

Π. — Ἀμμ' εἶδες τὸν Ἀνδρουτσο καὶ τὸν Νικηταρά;
Φ. — Καὶ τούτους δὲν τοὺς εἶδα καθόλου, μασκαρά.
Π. — Τὴν ἄλυσσιν τῶν σκλάβων σπασμένην δὲν τὴν εἶδα;
Φ. — Ἐγὼ μὲ τόσο κόσμον πῆγα στῆς Ἀλυσσίδες.

Π. — Δὲν κάθισες καθόλου,
μαγάρ τοῦ διαβόλου,
σὲ κρύας τάφων πλάκας;
Φ. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι βλάκας
νὰ πάθω γὰρ προγόνους
δεινούς κολικοπόνους.

Π. — Βλέπεις τὸν Πατριάρχη, τὸν Κοραῖ, τὸν Ρήγα;
Φ. — Ἐγὼ παπαδες βλέπω τῆς τράπουλας, κολλήγα.
Π. — Δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο;...
Φ. — Βλέπω, συφορισμένε,
τὸ σκαῖτιγκ-ρίγκ, τὸ σκάτιγκ, πὺς διάβολο τὸ λένε.

Στὸ σκαῖτιγκ-ρίγκ αὐτὸ
κατάπληκτος κυττῶ
ὁμίλους διαφόρων
ἀρχαίων προπατόρων.

Στὸ σκαῖτιγκ ἐκεῖ μέσα
βλέπω τὸν Παπαφλέσσα,
τὸν Ζῆδρο, τὸν Μηλιόνη.

Μέσα σὲ τοῦτο βρῶσκω
καὶ αὐτὸν τὸν Καραῖσκο
καὶ τὸν Κολοκοτρώνη.

Σ' αὐτὸ, ξυλένια γκλάβα,
βλέπω καὶ τὸν Βλαχάβα,
καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τώρα.

Καὶ στὴ βοῇ τοῦ κόσμου
διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρός μου
τσαρούχια τροχοφόρα.

Ἴδου καὶ ὁ Διάκος ἔρχεται, τώραῖο παλληκάρη,
τῆς Ἀλαμάννας τὸ παιδί,
καὶ γύρω κόσμος τραγουδεῖ:
γὰρ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε καὶ αὐτὸς νὰ πατινάρῃ
τώρα ποῦ σπάζουνε πολλοὶ καὶ χέρι καὶ ποδάρι.

Προγόνων πατινάρισμα, τὸ γένος συγκανεῖται,
καὶ ἐγὼ φωνάζω βροντοδῶς: παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
βγάλετε τὰ ποδάριά σας, τὰ χέρια σας, τὰ μάτια,
στὸ σκαῖτιγκ τὰς κἄν ἐπὶ τὰς, καὶ γίνετε κομμάτια.

Παῖδες Ἑλλήνων σπεύσατε, φανῆτε τολμηταί,
καὶ μὲς στοὺς δρόμους τρέχετε τοῦ σκαῖτιγκ τραυματαί.
Δύσις βοᾷ καὶ Ἀνατολὴ:
χαρὰ στὸ παλληκάρη,
ποῦ πορὸ λιγάκι, πορὸ πολὺ,
ἔρρει νὰ πατινάρῃ.

Καὶ σεῖς, σεπτὰ φαντάσματα
καὶ ἀρχαίων χρόνων πλάσματα,
ποῦ γὰρ προγόνους σήμερα κανεῖς δὲν σὰς ἀνέχεται,
βάλετε στὰ τσαρούχια σας καρούλια γὰρ νὰ τρέχετε.

Μεγάλων ἄθλων ἐποχή,
ποῦ νίκη φανερόνεται,

Ἔλα καλὴ στὴν πρύμνη σου καὶ ἄερας στὰ παντὰ σου,
καὶ νὰ γυρίσῃς γρήγορα μὲ χόρτο γὰρ τάρντὰ σου.

καὶ ὅλων τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ
στὸ πόδι συγκεντρώνεται.

Πατριάρχη, σκίρτησε στὸ μάρμαρό σου τώρα,
καὶ κύταξε πὺς τρέχουνε ποδάρια τροχοφόρα.
Τρέχουν μικρὰ μεγάλα
καὶ τὸ καναν δουλειά...
χαλάλι καὶ ἡ κρεμάλαι,
χαλάλι καὶ ἡ θηλειά.

Πὺς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος, σφρίγος παντοῦ καὶ χάρις,
καὶ μὲ τὴν πατερίτσα σου τρέξε νὰ πατινάρῃς.
Τοῦ σκαῖτιγκ ρίγκ εὐλόγησε τὸν κόσμον τὸν ὥραϊο,
καὶ κατερεῖ καὶ ὁ Κοραῖς μαζί μὲ τὸν Φερραῖο.

Ἔλα καὶ σύ, παρακαλῶ,
γέρο Κολοκοτρώνη,
ποῦ σ' ἔτι κάθεσαι καλὸ
γεμάτος ἀπὸ σκόνῃ.

Σὺ, ποῦ τὸ Βουλευτήριον
κυττάξεις τὸ σωτήριον,
πρόστρεξε καββαλάρης
μ' ἐμᾶς νὰ πατινάρῃς.

Τὰ λείψανά σας τὰ χλωμά,
ποῦ τὸ νομά μας τὰ τιμᾶ,
τὸ σκαῖτιγκ ρίγκ τῆς σήμερον τ' ἀνάστησε καὶ ἐκεῖνα,
καὶ τώρα τρέχουν μὲ τροχοὺς μαζί μας στὴν Ἀθήνα.

Ἀναστηλόνετ' ὁ Μωρηᾶς, ἡ Ρούμελη μονγκρίζει,
καὶ ἐδῶ στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
αἶμα δρομέων εὐγενῶν
τὸ σκαῖτιγκ πλημμυρίζει.

Ὁ κόσμος ἀνταρτίζεται
καὶ ἀνάβει τὸ Ζητοῦνι,
καὶ ἕνας στὴ γῇ σωρίζεται
καὶ σπάζει τὸ ρουθοῦνι.

Ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος στὰ πρῶτα τοῦ τὰ βήματα
μένει μὲ μία πλάτη,
καὶ τοῦτον στῶν Βοηθειῶν τὸν τρέχουνε τὰ τιμήματα
μὲ πληγωμένο μάτι.

Αὐτὸν τὸν πᾶνε σπῆτι τοῦ
καὶ αἶματα τρέξῃ αὐτῇ του,
καὶ ἕνα κορίτσι λιγερὸ καὶ παρακορδωμένο
μοιραῖος πὺς παραπατεῖ
καὶ ἀπλόνεται φάρδν πλατὺ
καὶ γίνεται τὸ μοῦτρο τοῦ παζαρίου χαλασμένο.

Ἐκεῖνος σακατεύεται καὶ πάει κοῦτσι κοῦτσι,
ἐκεῖνος γίνεται λεπτός σὰν ναργίλε μαρκούτσι.

Αὐτὸς μὲ τραύματα γὰρ
πηγαίνει νὰ ρεμβάσῃ,
καὶ ἐκεῖνον πάλι σὲ παπᾶ
τὸν πᾶν νὰ τὸν διαβάσῃ.

Μία κομψή σεισοπυγίς
 ὑπτία πέφτει κατὰ γῆς,
 καὶ φαίνεται μιὰ κνήμη,
 καὶ ὅλοι φωνάζουν: οἱμοί.

Ἐκεῖν' ἢ τόσον εὐγενὴς
 ξαπλόνει ἔξαφνα προηνής,
 καὶ ἓνα ποδάρι φαίνεται καθὼς μυληάρδου στέκα,
 ποῦ τὸ κυττάξεις μιὰ φορὰ καὶ τὸ θυμᾶσαι δέκα.

Παντοῦ δρομέων ἄμιλλα, παντοῦ πληθὺς τραυμάτων,
 καὶ ξεφωνίζει μιὰ φωνή:
 ὁρὲ παιδιὰ τί θὰ γενῇ
 σὰν φθάσωμε καὶ στὸν καιρὸν τῶν κυνικῶν κανυμάτων.

Καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Κίσσαβο καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ Σοῦλι
 τὸ σκαίτιγκ ρίγκ ὕμνο-λογοῦν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
 καὶ ἓνας Ρωμηὸς ἀληθινὰ
 δὲν εἶναι τώρα πουθενά,
 ποῦ νὰ μὴ βάζῃ σφριγηλὸς στὰ πόδια του καροῦλι.

Φεγγοβολοῦν τὰ πέλαγα στὴν Τένεδο, στὴ Σάμο,
 καὶ κάθε πατιναριστής, ὁποῦ κυλέται χάμω,
 ἐρρέκαξε καὶ ἐβρόντησε: τοῦ σκαίτιγκ πολεμαρχοί,
 μὲ τροχοφόρα πέδιλα σύρτε τὸν Πατριάρχη.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν, γαῖδοῦρι,
 τρεῖς φάπαις μὲς στὴ μούρη.

Ἐκ τῆς Στραμποῦλ ἐπιστολῆς τοῦ φιλοτοῦρκου Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, κανκάλια χαλασμένη,
 στὴν Πόλι ξαναβρίσκομαι, στὴν Πόλι ξαναχάσκω,
 καὶ ὅπως μοῦ λὲν ἀγοράμματοι καὶ τόσοι διαβασμένοι
 τὸ Σύνταγμα μοῦ φαίνεται πῶς ἔπαθ' ἓνα φιάσκο.

Διαβαίνουν μῆνες, Περικλῆ, διαβαίνουν ἑβδομάδες,
 καὶ βλέπω τοὺς θεράποντας κυρίων ἀνωτέρους,
 ὅμως ἐγὼ συντάσσομαι καὶ μὲ τοὺς Οὐλεμάδες,
 καὶ μὲ τοὺς ἐθνικόφρονες καὶ τοὺς φιλελευθέρους.

Ἐχω φρόνιμο μυαλὸ
 καὶ πηγαίνω πρακτικά,
 καὶ ὁλοένα προσκολλῶ
 μὲ τὸ κόμμα, ποῦ νικᾷ.

Σήμερα μὲ τὸν μπουτσούκ,
 αὔριον μὲ τὸν κουτσούκ,
 σήμερα μὲ τὸν Κιμήλ, αὔριον μὲ τὸν Χιμίλ,
 καὶ γιὰ τοῦτον καὶ γι' αὐτὸν οἱ παλμοί μου καὶ οἱ ψαλμοί.

Τῆς Ἐνώσεως-Προόδου τὸ σπουδαῖο Κομητάτο
 ἔφερε καὶ τὸ Ντοβλέτι καὶ τὸ Σύνταγμ' ἄνω κάτω.
 Οἱ κλεινοὶ Κομητατζήδες τῶχαν ὅλοι παρακάνει,
 καὶ ἤθελαν καλὰ καὶ σώνει νὰ γενοῦν αὐτοὶ Σουλτάνοι.

Ὅλα τὰ θέλαν δικά των, τὸν Βεζύρη, τὰ Ντοβλέτια,
 τὰ μπαξίσια, τὰ ρουσφέτια,
 φανεροὺς καὶ ἀδήλους πόρους,
 καὶ Σουλτανικοὺς χαφιέδες,
 καὶ νὰ πνίγουν σὲ Βοσπόρους
 καὶ νὰ δίνουνε καφφέδες.

Γι' αὐτοὺς μόνο χουριγέτ, γιὰ τοὺς ἄλλους τίποτα...
 καὶ τοῦ τύπου τὰ γραπτά τὰ θέλαν ἀτύπωτα,
 ἄλλως σ' ἔστελλαν νὰ βρῆς τὸν Χασὰν τῆς Σαμπρεσί...
 μωρὲ Σύνταγμα καὶ αὐτό... σακρενὸν καὶ σαπριστί.

Ἦθελαν, βρὲ μεχλιβάνη,
 νὰ τοὺς κάνης τεμενᾶ,
 καὶ νὰ καῖς παντοτεινὰ
 ἴστα ρουθούγια τῶν λιβάνι.

Ἄλλως σοῦπερναν τὸ φέσι
 καὶ σ' ἐχώριζε στὴ μέση
 Συνταγματικὸ σπαθί.

Μωρὲ Σύνταγμα καὶ αὐτό,
 κατὰ πάντα ζηλευτό...
 φτοῦ του νὰ μὴ βασκαθῇ.

Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε στὸν κόσμον τὸν εὐήθη,
 ὅσοι ἔμπνοον γιὰ λευθεριαῖς τὰ κοιμισμένα πλήθη,
 μετὰ τὰ νικητήρια μελωδικῶν παιάνων
 αὐτοὶ τυραννικότεροι προβάλλουν τῶν τυράννων.

Κι' ἂν εἶσαι φιλελεύθερος τρώντι χαρακτηρ
 σκούζεις γιὰ τέτοια λευθεριὰ χίλιαι φοραὶς σικτίρ,
 καὶ πρὸς τὸν πρῶτον στρέφεται σατράπη καὶ δεσπότην
 καὶ τοῦ Γιλδίζ ἐπιθυμεῖς τὸν ἀφανὴ δεσμώτην,
 ποῦ διόλου δὲν ἀρέσκεται σὲ στάσεων ἀστεῖα
 καὶ γενικὴ παρέχεται πρὸς ὅλους ἀμνηστεία.

Ἄλλ' ἔστι Δίκης ὀφθαλμός, ὅστις τὰ πάνθ' ὄρᾳ,
 καὶ τοὺς τυράννους τῶν θεσμῶν τοὺς βροῖσκει συμφορά,
 καὶ ἄλλοι τοὺς κόβουν γρήγορα τὸν βῆχα, Περικλέτο,
 καὶ βλέπεις ἓνα Σύνταγμα, ποῦ διάσολ' ἔπαρ' το.

Διαδηλώσεις καὶ ἡ Τουρκία, Ρωμηοὶ συμπατριῶται,
 τοὺς γαλονάδες τοὺς τρανοὺς τοὺς σέρνουν στρατιῶται,
 μὰ καὶ Οὐλεμάδες σεβαστοὶ μ' ἀλαλητὰ καὶ κρότους
 τοὺς Ὑπουργοὺς τοὺς δυστυχεῖς τοὺς πιάνουν αἰχμαλώτους.

Καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος κορυμμένος, τραγογένη...
 ὅστις μ' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τί διάβολο θὰ γένῃ;
 Καὶ τοῦ Γιλδίζ ὁ Πατισᾶ με λύγισμα καὶ χάρι,
 βασιτώντας τὸν Σαῖτ Πασσᾶ
 καὶ ἄλλους χωμένους στὰ χουσαῖ,
 ἐπάνω στοῦ Συντάγματος τὰ γκάθια πατινάρει.

Ἀλλ' ὅμως καὶ Χανούμδσσαις, ποὺ βγαλαν τὰ γασμάκια των,
 βάζον καροῦλα σήμερα καὶ αὐταῖς στὰ πασουμάκια των,
 μὰ πατινάρει καὶ στρατὸς καὶ κληρὸς Οὐλεμάς,
 καὶ δοῦμο Συνταγματικὸς ἐπῆραν σὰν καὶ ἐμᾶς.

Κι' ὁ Περικλέτος ἀπὸ χεῖ διορισμὸν ἐπιτυχῆ.

Διωρίσθ' Ὑφυπουργὸς τοῦ Δικαίου Σωμερῆτης,
 ἓνας ρήτωρ εὐφραδής, ἓνας ἀγαστὸς πολίτης,
 Πρόεδρος τῶν Ζακυνθίων μὲ νηφάλιον τὸν νοῦν,
 καὶ ὅλοι τὴν ἀνέξαιρέτως τὸν Λομβάρδον ἐπαινοῦν,
 ποῦ καμ' ἐκλογὴν τοιαύτην ἀληθῶς ἐπιτυχῇ
 καὶ ἀγαλλίασε μ' ἐκείνην καὶ ἡ τῆς Θεμίδος ψυχῇ.